

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Finansudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 14. december 2009
Kontor: Statsretskontoret
Sagsnr.: 2009-792-1109
Dok.: AHN40628

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende § 11 i forslag til finanslov for finansåret 2010 (L 1), som Folketingets Finansudvalg har stillet til justitsministeren den 10. november 2009. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Morten Bødskov (S).

Brian Mikkelsen

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1 fra Folketingets Finansudvalg vedrørende § 11 i forslag til finanslov for finansåret 2010 (L 1):

”I forlængelse af besvarelse af spørgsmål 1 vedrørende § 11 i forslag til finanslov for 2010 (L 219), og herunder navnlig sidste afsnit i besvarelsen bedes justitsministeren redegøre for; hvori den principielle forskel mellem dette spørgsmål og spørgsmål nr. S 3302 af 16. april 2004 - stillet i henhold Folketingets Forretningsordens § 20 - består, og hvorfor den daværende justitsminister i dette tilfælde valgte at besvare et spørgsmål, som indeholdt henvisning til en ministers handlinger og tavshedspligt, når det af principielle grunde afvises i besvarelsen af spørgsmål 1?”

Svar:

1. Justitsministeriet gav i besvarelsen af spørgsmål nr. 1 vedrørende § 11 i forslag til finanslov for finansåret 2010 (L 219, folketingsåret 2008-09) bl.a. mere generelt udtryk for, at spørgsmål om eventuel overtrædelse af de almindelige regler om tavshedspligt, der gælder for personer, der virker inden for den offentlige forvaltning, beror på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde af, *om* en oplysning er fortrolig, og *om* det i givet fald vil være berettiget at videregive den pågældende oplysning. I den forbindelse gav ministeriet endvidere udtryk for, at vurderingen bl.a. vil afhænge af oplysningens karakter og den sammenhæng, hvori den indgår, samt om den, som måtte have videregivet en fortrolig oplysning, har haft rådighed over den offentlige eller private interesse, som begrundet fortroligheden.

Det fremgår herudover af den nævnte besvarelse, at Justitsministeriet – bl.a. på baggrund heraf og under hensyn til, at ministeriet af principielle grunde generelt ikke udtaler sig om, hvorvidt enkeltpersoner, herunder ministre, i konkrete tilfælde må antages at have overtrådt lovgivningen – ikke fandt at burde udtale sig om de konkrete forhold, der blev henvist til i spørgsmålet.

I besvarelsen af spørgsmål nr. S 3302 (folketingsåret 2003/04) forholdt Justitsministeriet sig bl.a. til rækkevidden af den særlige bestemmelse om tavshedspligt i § 5 i lov nr. 378 af 6. juli 1988 om etablering af et udvalg om forsvarets og politiets efterretningstjenester, der rækker videre end den almindelige tavshedspligt, der gælder for fortrolige oplysninger.

Justitsministeriet udtalte i den forbindelse mere generelt bl.a., at det – uanset at den nævnte bestemmelse i § 5 ikke finder anvendelse i forhold til ministre, men alene i forhold til udvalgets medlemmer og sekretær – er ministeriets opfattelse, at en ministers offentliggørelse af oplysninger om f.eks. medlemmernes meningstilkendegivelser under møder i udvalget *i almindelighed* ville være i strid med tavshedspligten.

2. Som anført i Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende § 11 i forslag til finanslov for finansåret 2010 (L 219, folketingsåret 2008-09) udtaler ministeriet sig af principielle grunde generelt ikke om, hvorvidt enkeltpersoner, herunder ministre, i konkrete tilfælde må antages at have overtrådt lovgivningen.

I overensstemmelse hermed gav Justitsministeriet f.eks. i ministeriets besvarelse af vedlagte spørgsmål nr. 1039 fra Folketingets Retsudvalg (folketingsåret 2008-09) vedrørende den tidligere justitsminister Frank Jensen udtryk for, at ministeriet ikke fandt at burde udtale sig nærmere om forholdet mellem den strafbelagte tavshedspligt og visse udtalelser, der var omtalt i spørgsmålet. Samtidig gav ministeriet mere generelt udtryk for, at tavshedspligten generelt set sætter betydelige grænser for, i hvilket omfang bl.a. tidligere ministre kan udtale sig om efterretningstjenesters forhold.

Uanset om Justitsministeriets besvarelse af det omhandlede spørgsmål nr. S 3302 og af f.eks. det ovennævnte spørgsmål nr. 1039 opfattes som mindre generelt i sin karakter end ministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende § 11 i forslag til finanslov for finansåret 2010, har ministeriet i ingen af de omhandlede besvarelser givet udtryk for, at konkrete udtalelser fremsat af en minister var i strid med vedkommendes tavshedspligt.